

προσωπογραφίας αὐτοῦ, γενομένης ἐκ τῆς μόνης ὑπαρχούσης φωτογραφίας, συμπληροῦμεν διὰ βιογραφικῶν σημειώσεων τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἐπιφανοῦς γλύπτου, ὅστις πολὺ θὰ ζήσῃ ἀναμφιβόλως καὶ μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ἑλλ. καλλιτεχνικῷ κόσμῳ.

Ὁ Γεώργιος Βιτάλης ἐγεννήθη τῷ 1840 εἰς Ὑστέρναια τοῦ Πανόρμου ἔνθα ἐγεννήθησαν καὶ οἱ Φυτάλαι καὶ ὁ Α. Σῶχος. Εἶνε τὸ χωρίον ὅπερ μετὰ τοῦ Πύργου τῆς Τήνου, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Φιλιππότης καὶ ὁ δύσμοιρος Χαλεπᾶς, ἔδωσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς μεγαλειτέρους γλύπτας.

Δεκαπενταετῆς ἐγκατέλειψε τοὺς πτωχοὺς γονεῖς του· μεταβάς εἰς Ἀθήνας, εἰργάσθη παρὰ τῷ ἐξαδέλφῳ του Γεωργίῳ Φυτάλῃ, καθηγητῇ τότε τῆς γλυπτικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ἔνθα ὁ μικρὸς Βιτάλης ἤκουε καὶ μαθήματα. Μετὰ ἐπταετῆς σπουδᾶς, τυχὼν βραβεῖου ἐν ταῖς ἐνι-αυσίαις ἐξετάσεσιν, ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας εἰς Μόναχον. Αὐτόθι ἔμεινε πέντε ἔτη, τυχὼν τῶν πρώτων βραβείων καὶ τιμη-θῆς καὶ διὰ παρασήμου ὑπὸ τοῦ ἐξόχως φιλοτέχ-νου βασιλέως Λουδοβίκου, πατρὸς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Ἐν Μονάχῳ ἐνυμφεύθη τὴν Ἄνναν φὸν Σπρούνερ, κόρην τοῦ ἐμπίστου ἱατροῦ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Ἐγκατασταθεὶς ἐν Σύρῳ τῇ προτροπῇ τοῦ τότε δημάρχου Βαφιαδάκη, διεκόσμησε κατὰ τὴν εἰκοσιπενταετῇ αὐτόθι διαμονῇν του τὸ νεκροτα-φεῖον τῆς πόλεως διὰ μεγαλοπρεπῶν μνημείων, τὰς πλατείας δι' ἀνδριάντων, τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου οὗτινος τὸ τέμπλον εἶνε ἀξίας ἄνω τῶν 100,000 φρ. θεωρούμενον ὡς τὸ ἐξο-χώτερον ἐν Ἑλλάδι. Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς τε ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος παρήγ-γειλαν τῷ Βιτάλῃ ἔργα μεγάλης ἀξίας, ἅτινα συμβοηθούντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, δοκιμωτά-

του γλύπτου, Ἰωάννου, ἐξετέλειε λίαν εὐσυνει-δήτως. Ὅσακις δὲ ἐλάβανε μέρος εἰς διαγωνι-σμούς, σχεδὸν πάντοτε ἐβραβεύετο. Βραβεῖα δὲ ἀληθινὰ εἶνε αὐτὰ τὰ ἔργα δι' ὧν ἐνίκησε. Ὁ Κανάρης, ἡ Ἐρμούπολις, ὁ Βύρων (ἐν Μεσολογ-γίῳ), ὁ Γλάδστον (ἐν Ἀθήναις, δι' ὃν ἀπε-στάλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἀειμνήστου Τρι-κούπη εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλιν τοῦ «Μεγάλου γέροντος» ἔνθα ἐξόχως ἐκτιμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐφιλοξενήθη ἐπὶ τρεῖς μῆνας), καὶ ὁ ἀνδριὰς Ἀβέρωφ. Ἐν ταῖς ἐκθέσεσι Ὀλυμπίων, Πα-ρισίων (1889) καὶ Ρώμης, ἐτιμήθησαν τὰ ἔργα του διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν μεταλλίων, πρὸ ὀλίγων δ' ἐτῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος, πρόεδρος τοῦ ἐν Ρώμῃ καλλιτεχνικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀπένειμεν εἰς τὸν Βιτάλην τὸ δι-πλωμα ἐπιτίμου μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου, τιμὴ ἀπονεμομένη μόνον εἰς τοὺς διαπρεπεστέρους καλλιτέχνους.

Δις ὁ Βιτάλης ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Ε. Δεληγεώργη καὶ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Χ. Τρικούπη ὅστις ἐξόχως τὸν ἠγάπα, ἵνα διορισθῇ καθηγητῆς τῆς Γλυπτικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ἀλλ' ὁ Βιτάλης φύσει μετρίο-φρων, προετίμα τὴν ἐν Σύρῳ ἀθόρυβον ἐργασίαν.

Τοιοῦτον τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου, ὅστις ἀπέθανεν ἐνωρίς, εἰς τὸ στάδιον καλλιτεχνικῆς ἀκόμῃ ἀκμῆς.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

Η' «ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ»,

ΣΤΙΧΟΙ: Εὐφύεστατοι καὶ σκανδαλώδεις. — Ὡς ἔργον σκηνικόν: Δέν δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰς ἀξιώσεις. — Οἱ ἡθοποιοί: Πλήν τῆς κ. Τα-βουλάρη καὶ Ρούσσου, μέτριοι. Ἡ κ. Ζάμπου πάν-τοτε τραγωδός (!) — Αἱ ἐνδυμασίαι: ἄνεπιτυχεῖς.

Α. Ζ.

Αἱ οἰκοδομαὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ διακοσμητικὴ. — Ἐν Β. διάταγμα. — Τὰ ἐκμαγεῖα τοῦ Ἑθν. Μουσείου. — Ἡ γελοιογραφία ἐν Ἑλ-λάδι καὶ ἐν Γερμανίᾳ. — Ὁ ἐξοχώτερος τῶν ἀνδρῶν. — Οὐτε βασιλεὺς, οὐτε στρατηγός, οὐτε συγγραφεὺς. — Μία διαθήκη. — Ἡ γυνὴ καὶ ἐν τῷ τάφῳ. — Ὁ καπνὸς καὶ ἡ γυνή. — Τρεῖς θέσεις εἰς τὸ θέατρον. — Μία ὁδὸς καὶ μία πρότασις. — Αἱ ὠραῖαι συναγωνιζό-μεναι. — Ἡ πόλις τῶν πόλεων. — Κορτὸς ψαλμὸς ἀλληλοῦσα. — Τὰ αὐτὰ ἐνὸς μισογύ-νου. — Ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἐνὸς κεκοιμημένου.

ΚΑΜΜΙΑ ἀμφιβολία ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶνε μία ἀπὸ τὰς κομψοτέρας πόλεις τῆς Εὐρώ-πης. Λεῖπουν οἱ κολοσοί, οἱ ἀμαυροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῶν οἰκοδομημάτων, οἱ ἀποπνίγοντες πολλάκις καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανόν. Ἀνέλθετε μίαν πρωΐαν τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου ἀπὸ τῶν Χαυτειῶν. Εἶνε ἡ ὠραιότερα Ἀθηναϊκὴ ἀ-πόψις ὑπὸ ἐποψίν χάριτος. Δευκὰ τὰ οἰκοδομήματα, χαμηλά, παρουσιάζουν ὅψιν μιᾶς πόλεως, ἡ ὅποια, θαρρεῖ κανεὶς, πῶς γελᾷ ἀπὸ ἀνέσιν, ἀπὸ εὐχαρί-στησιν. Ἀλλ' ἐὰν δεκάδες χιλιάδων ἔχουν δα-πανηθῇ διὰ κάθε νέαν Ἀθηναϊκὴν οἰκίαν καὶ μάρ-μαρα ἐπὶ μαρμάρων ἔχουν σωρευθῇ, οὐδαμοῦ δια-κοσμητικῆ. Δαπανῶνται χιλιάδες διὰ τὰς προσό-ψεις τῶν οἰκιῶν, δυσαναλόγους ἐνίοτε, ἀλλὰ κανὲν

γοῦστο, κανὲν καλλιτεχνικὸν σγέδιον, καμμία πρωτοτυπία, καμμία τούλῳχιστον μίμησις ρυθμῶν, ἐκ τῶν πολλῶν εἴτινες διεσώθησαν εἰς μέσου τῶν αἰώνων. Οἱ μηχανικοὶ μας προσέχουν μόνον διὰ τὰ σίδερα, τὰ τοῦβλα, τὰ χωρίσματα. Ποῖος ἰδιοκτῆτης εἰς τὸν ὀγκῶδη συνήθως προϋπολογισμὸν τοῦ ἀνέγραψε καὶ κονδύλιον διακοσμητικῆς;

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κατενόησεν εὐτυχῶς τὴν ἑλλειψιν ταύτην καὶ ἠθέλησε νὰ στομώσῃ μίαν δικαιολογίαν, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὰ ἀνάγλυφα καὶ τὰ κοσμήματα τὰ ἀρχαῖα τὰ ἐν τῷ Ἑθν. Μουσείῳ ἀνακείμενα. Καὶ καθήρτισε διάταγμα, καθ' ὃ ἐπιτρέπεται ἡ πώλησις, χάριν διαδόσεως, τῶν ὠραιότερων ἐκμαγείων πρὸς διακόσμησιν τῶν οἰκιῶν, διὰ τοῦ διατάγματος δὲ κανονίζεται ἡ κατασκευὴ καὶ ὁ τρόπος τῆς πωλήσεως. Τὸ εὐχάριστον εἶνε ὅτι ἡ τιμὴ ὠρίσθη πολὺ μικρά· ὥστε ἂς ἐλπῶμεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οἱ ὅποιοι μόνον νὰ πλουτίζουν ἡξεύρουν, θὰ μάθουν ν' ἀρτύουν τὸν πλοῦτον τῶν καὶ με ὀλίγην φιλοκαλίαν.

Ὁ Ἀριστεύς, ὁ νεώτερος ἀλλὰ καὶ πρωτοπώτερος ὢλων τῶν νεωτέρων καὶ μερικῶν παλαιῶν ζωγράφων μας, ἀφοῦ ἀπησχόλησε πολὺ τὸν κόσμον μετὰ τὰ σοβαρὰ ἔργα του, καταγεῖ ἤδη νέας ἐπιτυχίας μετὰ τὰς δημοσιευμένας ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» γελοιογραφίας τῶν συναδέλφων του, οἵτινες ὡς ἄνθρωποι ἀρκετῆς μορφώσεως, ἀφοῦ ἐζήσαν ἐν Εὐρώπῃ, θὰ σπεύσουν εἶμαι βέβαιος νὰ τὸν συγχαροῦν, καὶ θὰ τὸ κάμουν διότι δὲν ἀνήκουν εὐτυχῶς εἰς τοὺς πράγματι κωμικοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι ἡ γελοιογραφία δὲν εἶνε κλάδος καλλιτεχνίας ἀπὸ τοὺς δυσκολότερους. Ὅσοι παρακολουθοῦν τὰ ἔνα σατυρικά φύλλα θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῶσιν ἕνα τοιοῦτον τάλαντον ὡσάν τοῦ Ἀριστεύς, εἰς τὸ τελευταῖον ἡμερολόγιον τοῦ *Lustigen Blätter*. Αἱ γελοιογραφίαι τοῦ Λέμπαχ, τοῦ Stük, τοῦ Ihsen, τοῦ Liebermann, τοῦ Wolzogen, τοῦ Björnson εἶνε κάτι τι ἑκαρδιστικώτατον ἀλλὰ καὶ . . . καλλιτεχνικώτατον. Τὰ δύο αὐτὰ πλεονεκτήματα συνενώνει ὁ Ἀριστεύς. Τώρα ὑπολείπεται νὰ σατυρίσῃ τὸν Ἀριστεύ καὶ οἱ σατυριζόμενοι καὶ οὕτω νὰ μορφωθῇ τελειότερον ἡ γελοιογραφία, ὁ μόνος κλάδος τῆς τέχνης ὁ ὅποιος δικαίως εἶνε ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ στοιχεῖον του. . .

Ὡ τὸν θαυμάσιον ἄνθρωπον! Δὲν τὸν ἐγνώρισα καὶ ὅμως τὸν ἔχω στὴ καρδίᾳ μου. Οὐτε τὸ ὄνομα του κἀν εἶχα ἀκούσει ἕως χθὲς. Καὶ ὅμως μοῦ εἶνε προσφιλέως.

Μέγας φιλόσοφος, μέγας ἀνὴρ, ὡς ἀνὴρ. Ἐὰν ἔζη ὁ Εὐριπίδης, θὰ τὸν ἐνηγκαλίζετο.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπέθανε. Ἐὰν ἦτο κανεὶς πολιτικός, ὃ θὰ συνετοράσσετο ἡ ὑφήλιος. Ἀλλ' αὐτὸς μετριόφρων ἄνθρωπος, ἐν ὅσῳ ἔζη δὲν ἐρεκλαμαρίσθη. Δὲν ἦτο συγγραφεὺς, δὲν ἦτο καλλιτέχνης, δὲν ἦτο στρατάρχης, οὔτε ἑκατομυριοῦχος.

Εὐτύχημα ἐν τούτοις, διότι ἀπέθανε. Ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε, δὲν θὰ ἐγίνετο καθόλου λόγος περὶ αὐτοῦ, διότι δὲν θὰ ἔγραφε τὴν ἀμίμητον διαθήκην του, ἡ ὁποία ἀπέδειξε τί φοβερός ἀνδρὺς ἦτο.

Λοιπόν: Ὀνομάζεται Χότμαν. Κυρίαί, σεῖς πρὸ παντός, διαβάσατε καλὰ τὸ ὄνομα αὐτό. Γερμανός. Ἀπέθανε ἐν Μονάχῳ. Ἴδου εἰς τὴν διαθήκην του τί ἔγραψε μετὰ ἄλλων:

«Παρακαλῶ τοὺς κληρονόμους μου νὰ φροντίσωσιν ὅπως ἐκεῖ ποῦ θὰ ταφῶ νὰ μὴ ὑπάρχουν γυναῖκες, οὔτε δεξιὰ μου, οὔτε ἀριστερά μου. Ἄν αἱ περισταταίς καταστήτουν τοῦτο ἀδύνατον, τότε τοὺς παρακαλῶ νὰ ἀγράψουν τρεῖς θέσεις, νὰ μὲ θάψουν εἰς τὴν μέσην καὶ ν' ἀφήσουν τὰς δύο ἄλλας κενὰς!»

Ἡ περικοπὴ αὕτη εἶνε ἡ περιφανεστέρη ἐπικύρωσις τοῦ ὄλου βίου του. Διότι τὴν νομίζετε ὅτι ὁ μακαρίτης δ' ἐσκέδασε εἰς τὸν βίον του καὶ ἐν σιγῇ μὴ ἀπογοητεύσεως ἐξετόξευσε κατὰ τὴν τελευταίαν πνοὴν τὸν κεραυνὸν τῆς ἀποκυρήξεως. Καὶ ὢν, ἐτήρησε πιστὰς τὰς ἰδίας ἀρχάς. Ὅταν μετέβαινε λ. χ. εἰς τὸ θέατρον ἠγόραζε τρεῖς θέσεις ἐκάθητο εἰς τὴν μεσαίαν καὶ ἄφινε τὰς δύο κενὰς, ἐκ φόβου μήπως τύχη καὶ καθήσου γυναικες. Ὅταν ἐταξίδευεν εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ἐπειδὴ τὸ οἰκονομικὰ του δὲν ἐπέτρεπον νὰ ἐνοικίσῃ ὁλόκληρον διαμέρισμα, ἐκάπνιζε φρικῶδως καὶ ἀδιακόπως εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται καμμία κυρία νὰ καθήσῃ παραπλεύρως του. Καὶ ἀφοῦ μετὰ τὴν ἐπιμονὴν ἀπέφευγε τὸ ὠραῖον φύλον ἐν τῇ ζωῇ, ἐφρόντισε νὰ ἐκασφαλίσῃ καὶ τὰ κόκκαλά του κατὰ πάσης γειτνιόσεως. Αὐτὸς, καὶ ὁ μετὰ θάνατον ἐτι φόβος, ἀσφαλῶς τοῦ παρέχει τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τῶν μισογυνῶν.

Καὶ ἐσκεπτόμην χθὲς ἀναγιώσκων τὴν διαθήκην του—ἐνῷ ὁ οὐρανὸς ἀπέλυεν ἀκούς ὕδατος ἐπὶ τοῦ διψαλέου χώματος τῆς Ἀττικῆς— πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀμβλυνθῇ τόσῳ τῇ δρασίῳ, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ τοῦ κάλλους τὰς γραμμάς τὴν καρδίαν, ὥστε νὰ μὴ δονεῖται εἰς ἐν φλογερὸν βλέμμα τὸν ἐγκέφαλον, ὥστε νὰ μὴ σκεφθῇ ὅτι ὁ δημιουργὸς ἀπέδειξε τρανώτατα τὴν σοφίαν του δημιουργήσας μίαν ὅσιν εἰς τὴν ἀνδρικήν πεζότητα.

Ἀλλ' ἴσως ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσκέφθη, καὶ ἀκριβῶς δὲ ὅτι εἶδε ἀκετάς γυναῖκας καὶ ἐσκέφθη πολὺ, στωτικώτερα βέβαια τῶν ἄλλων, ἤγθῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅπερ θνήσκων ἀφῆκε καὶ διὰ τὸ ὅποσον τοῦ ἀξίζει ἀληθῶς ἐν μαυρωλετον.

Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ ἡ φωνὴ μου μέχρι τῶν ἐν Μονάχῳ κληρονόμων του, θὰ προέτεινα νὰ τὸν θάψουν, ὅπως παρήγγειλε, χωρὶς ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων νὰ ὑπάρχῃ γυναικεῖον σῶμα, ἀλλὰ νὰ ὑψώσουν ἐν τούτοις ὑπὲρ τὰ στήθη του— ὅπου ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχε μίαν φορὰν καρδίαν— μίαν στήλην καὶ ἐπάνω νὰ λαεεύσουν μίαν κεφαλὴν γυναικὸς ὡραίαν καὶ τοιουτοτρόπως ἡ εἰρωνεία, τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς τύχης, νὰ κυριαρχήσῃ καὶ ἂς εἶνε βέβαιος ὅτι ἐλαφρότερον θὰ εἶνε τότε τὸ χῶμα τοῦ τάφου του, διότι ἐλαφρότερον πράγμα ἀπὸ τὴν γυναῖκα δὲν ἐγνώρισα!...

Ὡς ἀντίρροπον τῆς εἰδήσεως αὐτῆς ἐρχεται ἐκ Παρισίων, τῆς κατ' ἐξοχὴν πόλεως τοῦ θριάμβου τῆς γυναικός, τὸ ἀγγελμα ὅτι ἀνοίγεται ἐκεῖ ἐπὶ τὸ στάδιον εἰς τὸ γυναικεῖον κάλλος. Προεκηρύχθη διαγωνισμὸς τῆς ὠραιότερας γυναικός. Αἶρει ἡ πόλις τῶν πόλεων, ἡ πόλις τοῦ γυναικείου πειρασμοῦ, τὴν παγκόμιον αὐλαίαν, καὶ ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὐτῆς θὰ παρελάσουν ἐν διαβολικῇ σαγήνῃ τὰ ὠραιότερα πρότυπα, τὰ ὅποια θὰ εἶνε ἱκανὰ καὶ αὐτὸν τὸν Χότμαν ν' ἀναστήσουν ἐκ τοῦ τάφου ἵνα ὁμολογήσῃ τὴν. . . . μετάνειάν του διὰ τὸν σκληρὸν καὶ ἀδικὸν ἀφορισμὸν, μετὰ τὸν ὅποσον ἠθέλησε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον.

Φαντάζομαι— καὶ παρακαλῶ νὰ φαντασθῇτε καὶ σεῖς μάλῃ μου— τὴν προσεχῇ πορέλασιν τῶν ὡραίων γυναικῶν ἐν Παρισίοις. Ἰδίως ὅσοι ἔχουν

γράφῃ ποιήματα—οἱ Σίσυφοι αὐτοὶ οἱ ἀνωφελῶς κυ-
λίοντες τὸν λίθον ὄχι τοῦ ἀναθέματος, ἀλλὰ τῆς
ἀνυψώσεως τοῦ γυναικείου κάλλους—ὅσοι ἔχουν
ὀνειροπολήσῃ καὶ ὅσοι ἔχουν δεχθῇ πληγὰς ἔρωτος
καὶ ὅσοι ἔχουν ἀνυψώσῃ τὴν γυναῖκα τόσον ὑψηλά,
εἰς βάθρα καὶ πυραμίδας, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ
τὴν φθόσουν, ἅς ἀφίσουν τὰ γραφεῖα των καὶ ἅς
μεταφερθοῦν ν ο ε ρ ῶ ς—εἶνε τὸσον ἀκριβοὶ οἱ ναῦ-
λοι καὶ τόσον ὑψηλὰ τὸ... ναπολεόν—καὶ ἅς φαντα-
στοῦν ἑαυτοὺς πρὸ τοῦ προκλητικοῦ καὶ σκανδαλώ-
δους καλειδοσκοπίου τῶν Παρισινῶν καλλιτεχνῶν.
Καὶ ἤθελα νὰ ἔχω—ὄχι τὰς κρίσεις των, δι' ὄνομα
Θεοῦ!—ἀλλὰ τὸν ἥρωισμόν των, διὰ νὰ συλ-
λέξω τὰ λιπώματα ἐξ ἔρωτος καὶ ἐνθουσιασμοῦ
ἐπιφωνήματά των καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἀποτελέσω
μὴν τεραστίαν φωνήν, ἡ ὁποία νὰ ἐξακοντισθῇ
δι' ὅλων τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων καὶ ἐν παγ-
κοσμῷ ἀρμονία νὰ φθάσῃ ὡς εὐχαριστήριος ψαλμὸς
εἰς τὸν Ὑψιστον.

Καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὑπάρχει τότε ἐλπίς
νὰ συναντήσωμεν ἢ μᾶλλον νὰ συγκινήσωμεν καὶ
τὴν μακαρίαν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου Χότμαν,
ἀφοῦ τὰ οὐτὰ τὰ ἐπίγεια δὲν θ' ἀφίσουν βέβαια
ἀνέπαφα οἱ σκώληκες—τὸ εἰδεχθῆς τέρας τῶν τρυ-

φερωτέρων ἐπὶ γῆς σκέψεων καὶ τῶν ἰδιοτροπο-
τέρων συλλογισμῶν.—Οἱ σκώληκες, οἱ ὅποιοι πιθα-
νὸν νὰ εἶνε θυληκοί, διατρέχει δὲ οὐτὸν τὸν κίνδυνον
καίτοι ἐκατέρωθεν τοῦ θά κυριαρχῇ τὸ κενόν,
νὰ ἔχῃ θῆλυ γένος εἰς τὸ σῶμα, ἀπὸ κεφαλῆς μέ-
χρι ποδῶν. Δυστυχῶς δι' αὐτόν, τὸν κίνδυνον αὐ-
τόν δὲν τὸν προεῖδε, οὐδὲ θὰ ἦτο δυνατόν οἱ
κληρονόμοι του νὰ τὸν προλάβουν, ἔστω καὶ μὲ
κίνδυνον νὰ χάσουν τὴν κληρονομίαν, ἐπὶ τῇ ἀθε-
τήσει τῆς περιφήμου ὑστάτης ἐντολῆς του.

Ἐν τούτοις, συγκατατεθεῖτε, ὦ ἀναγνώστριαί
μου, ἰδίως αἱ ὥραιαι, καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι ὠνόμασα
ἤδη ὅλας τὰς ἀναγνώστριάς μου, ὅπως μὲ εὐαγγε-
λικὴν ἀνεξικακίαν δεηθῶμεν ἐν χορῷ ὑπὲρ τῆς
ἀμαρτωλῆς ψυχῆς του καὶ ἀνακράξωμεν: «Αἰω-
νία τοῦ ἡ μνήμη!»

Ἄλλως τε, μὴ λησμονήτε, κυρίαί μου, ὅτι ὁ ἀπο-
θανὼν δεδικαίωται ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ τὴν πρόνοιαν ἢ
τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ θέλῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν
του εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, μὴ ἔχων δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερά τὸν μαγικὸν πειρασμόν, ὅστις εἰς τὸ λεξικόν
τῆς ζωῆς φέρει τὸ ὄνομά σας. . . .

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΑΛΛΙΑ

Θάνατος 66 ἐτῶν ὁ ἀρχαιολόγος Αἰμύλιος Λαμ-
ἀρχαιολόγος πέν. Εἶχεν ἀσχοληθῇ ἰδιαίτερος εἰς
τὴν γλυπτικὴν τῶν ἐκκλησιῶν. Ἄ-
φῃκε συγγράμματα, ὧν σπουδαιότερα εἶνε: «Les
eglises des environs de Paris» «La Statuaire des
grandes cathédrales de France» Ἐδημοσίευσεν πρὸς
τούτοις πολλὰς καλλιτεχνικὰς μελέτας εἰς τὴν
«Gazette des Beaux arts», εἰς τὴν Revue de l' Art
Chrétien» κλπ.

— Ἀπέθανεν ὁ ζωγράφος Ε. Pomey. Ἐγεννήθη
ἐν Παρισίοις τῷ 1834. Εἰς τὰς διαφόρους ἐκθέσεις τῶν
Παρισίων ἐξέθεσε ἀπὸ τοῦ 1867 πλείστα ἔργα, ἐν οἷς
καὶ προσωπογραφίας.

— Ἀπέθανεν ἐν Montmorency ὁ ζωγράφος J. Se-
vestre, μαθητὴς τοῦ Corot. Πλειστάκις ἐξέθεσε ἀπὸ
τοῦ 1864, ἰδίως θέματα μυθολογικά.

— Ἀπέθανεν ἐπίσης ὁ γλύπτης καὶ χαράκτης
L. Bourgeois, μαθητὴς τοῦ Joffroy. Ἐκ τῶν με-
ταλλίων του διακρίνεται τὸ διὰ τὴν Βουλὴν σχεδια-
σθὲν καὶ τὸ διὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς Πολυτεχνι-
κῆς Σχολῆς. Ἐλαβε πολλὰ βραβεῖα

ΑΥΣΤΡΙΑ

Τὸ μνημεῖον Τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγένοντο ἐν
τοῦ Ἀἰνε Βιέννῃ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἐπι-
τυμβίου μνημείου, τὸ ὁποῖον θὰ στηθῇ
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀἰνε, ἐν τῷ νε-
κροταφίῳ τῆς Μονμάρτης ἐν Παρισίοις. Τὸ μνη-
μεῖον ἐξετέλεσεν ὁ γλύπτης Χάσσελρις. Εἰς τὸ πρό-
σθιον μέρος εἶνε ἡ προτομὴ τοῦ ποιητοῦ. Ὅπισθεν
ἐν συμβολικόν σύμπλεγμα ἀπὸ πεταλούδας καὶ δια-
σταυρούμενους κλάδους φοίνικος. Τὸ μνημεῖον ἐκρίθη
ἐν γένει ὡς θαυμασίον ἔργον.

— Ἀπέθανεν ἐν Πράγῃ, ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν ὁ
Τσέχος γλύπτης Schnireh Bornslaw. Ἐσπούδασεν ἐν
Γερμανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. Ἐν Πράγῃ ἀνέλαβε τὴν δια-
κόσμησιν πολλῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων. Ἐκ τῶν
ἀγαλμάτων του διακρίνεται τὸ τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἄλκωθος Ρόζερ, ἰδιοκτῆτης ἐργοστασίου ἀτμο-
μηχανῶν, κατέλιπε διὰ διαθήκης του 25 ἑκατομμύ-
ρια εἰς τὸ Καλλιτεχνικὸν Μουσεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΒΕΛΓΙΟΝ

— Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου
τῶν Βρυξελλῶν ἐπισπῶσι τὸ ἐνδιαφέρον μίᾳ σειρᾷ
κρητιδογραφῶν τῆς δεσποινίδος Art καὶ τῶν Janssens,
τοῦ Verheyden, Ottenvaere, Rousseau.

— Ὁ ζωγράφος J. Middelcer διωργάνωσαν ἰδίαν ἐκθε-
σιν ἔργων του, λίαν ἐνδιαφέρουσιν εἰς τὸ Rubens-Club.

ΙΤΑΛΙΑ

Θαυμασίαν προκύρξιν (affiche) ἐξέδωκεν ἡ ἐπι-
τροπὴ τῆς Α'. διεθνοῦς ἐκθέσεως τῆς νεωτέρας διακο-
σμητικῆς τέχνης, ἥτις θὰ γίνη ἐν Τουρίνῳ ἀπὸ τοῦ
Ἀπριλίου 1902 μέχρι Ὀκτωβρίου.

ΤΟΥΡΚΙΑ

— Ὁ ἐν Σμύρνῃ «Πανιώνιος Σύλλογος» προσεκή-
ρυξε καὶ β'. καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν διὰ τὴν προσεχῇ
ἄνοιξιν. Ἡ ἐκθεσις θὰ συμπεριλαμβάνῃ ἐκτὸς ἔργων
ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἄλλα
εἶδη τέχνης, ὡς λ. χ. φωτογραφίας, τσιγχογραφίας,
χαλκογραφίας, ξυλογραφίας. Ὅσοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν
κ. κ. καλλιτεχνῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ μετὰσχωσι, δύναν-
ται νὰ ἀπευθυνθῶσι πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς
«Πι. ακοθήκης», ὅστις παρέχει κανονισμοὺς καὶ πᾶ-
σαν πληροφορίαν.